

posejano z bogatimi vasmi in mesti. Možnarji so pokali od vseh strani, godbe so svirale, narod se je zbiral v velikih procesijah, zastave so vihrale, množice vriskale. Velike gostije so se vršile, zunaj na pisanih travnikih so goreli ognji, nad njimi so se vrteli različni. Govorniki so govorili mahaje z rokami in s svetlimi obrazi. Komu v čast? Čemu tako veselje, to zmagoslavje? Podlipnik je stal na vrhu Nanosa in čimdalje bolj se je širila ravan pred njegovimi očmi, nikjer ni bilo meje, nikjer konca. Čimdalje večje množice so se zgrinjale, čimdalje več ognjev je plapolalo. Nekdo je stopil pred Podlipnika in mu ponudil na zlatem krožniku velik kos tolstega rumenopečenega jarca in veliko čašo penečega vipavca. Podlipniku je bilo jasno, obhaja se praznik zedinjenja Slovenije . . .

Z nasmehom na ustnah se je zbudil, iz krčme se je še vedno glasila harmonika. A kmalu je sedaj sladko in trdno zaspal do jutra. —

(Dalje prihodnjič.)

Fl. Golar:

Blagoslov.

Kje so brazde bleščeče? Kje njive zorijo
in kot polne, visoke prsi kipijo?
Kje tvoj vrisk je, sred polja svoboda,
ogrnjena z zlatim viharjem od vzhoda?

Gorke dahnejo sape, vir zaleskeče . . .
„Orji, orji!“ sveti glas zašepče —
les in ledina in loka zaklije,
plug za voli po zemlji škriplje in rije.

Oratarju po delu zavná se postava,
v mislih o žetvi ugiblje mu glava —
v hišo gre k deci, za njim gre dobrota,
šteje njegove trude in pota.

In jesen napolni mu kašče in v sode
vina nalije in Kurent mu gode. —
Zame ni setev zorela in mak se osul je,
ko grom nad poljanami rjul je.

